

Dr. Krout: „Elektrohypersensibele: Vluchtelingen in eigen land“ (MWGFD, 2 mei 2026

Dr. Monika Krout toont door nauwgezette experimenten aan hoe mobielstraling samenhangt met verhoogde hartslag, verminderde arteriële doorbloeding, een verzwakt immuunsysteem (door "verlamde" witte bloedcellen) enzovoorts. Maar er zijn ook uitwegen!

Teaser:

Nu de draadloze stralingsbelasting weg was, zijn de normale doorstroomwaarden in beide hersenslagaders weer te zien. Dat betekent: vernauwing van de bloedvaten onder invloed van draadloze straling. Bij mij aan de rechterkant, bij de ander aan de linkerkant, bij andere mensen misschien overal.

Ik heb de hartslag kunnen meten aan de hand van de stralingsbelasting. En nu wordt het spannend.

We zien hier deze pieken op de grafieken. En die komen overeen met de stralingspieken.

Door blootstelling aan mobiele straling wordt het immuunsysteem ook verzwakt doordat de witte bloedcellen minder beweeglijk zijn.

Veertig jaar geleden werden mensen met allergieën uitgelachen. Allergenen waren niet zichtbaar. Tegenwoordig weet men dat er allergieën bestaan, waaronder ook een pinda-allergie. En zelfs als ik ze niet heb, kan Klaus ze hier wel hebben. Tegenwoordig worden mensen met elektrohypersensitiviteit uitgelachen. Maar het feit dat ik dat probleem niet heb, bewijst nog niet dat de ander het ook niet heeft. *1

Dr. Ronald Weikl:

Ik geef nu het woord aan mijn collega Dr. Monika Krout, die naast mij zit. Zij is de volgende spreker. Ze studeerde geneeskunde aan de Universiteit van Marburg, promoveerde daar en werkte vervolgens als assistent-arts op de afdeling kinderoncologie aan de Universiteit van Keulen. Ze ontving onderzoek-beurzen op het gebied van oncologie en hematologie aan het Max-Planck-Institut in München, als ook aan de University of Texas en het Health Science Center in Houston. Ze heeft regelmatig buitenlandse missies uitgevoerd in de Filipijnen, India, Nepal en Tanzania.

Monika Krout had haar eigen praktijk als huisarts met een nadruk op natuurwetenschappen en doet onderzoek op het gebied van elektrohypersensitiviteit, met name naar het verband tussen hartslagvariabiliteit en straling van mobiele telefoons. Ze is sinds 2021 met vervroegd pensioen, ze is weduwe, moeder van drie volwassen kinderen en ook al oma. Samen met haar partner runt ze een forellenkwekerij in de Eifel, waar de nadruk ligt op forellen en nog een paar andere dieren, en op het behoud van met uitsterven bedreigde dier- en plantensoorten.

We kijken er erg naar uit, beste Monika, naar je lezing met als thema "Elektrohypersensibele (EHS) vluchtelingen in eigen land", waarin je ook vertelt over je eigen zeer aangrijpende ervaringen in verband met elektromagnetische overgevoeligheid en het overlijden van je man. Ik geef het woord aan jou.

Dr. Monika Krout:

Allereerst bedankt voor het luisteren en ik hoop dat iedereen nog wat energie over heeft om de laatste twintig minuten hier met mij door te brengen. Mijn onderwerp is "Vluchtelingen in eigen land", simpelweg ... ja, ik ben om twee redenen ... ik ben er zelf bij betrokken. Ik heb me de afgelopen drie weken grondig voorbereid om hier met veel dingen echt aanwezig te kunnen zijn. Met een inhalator, maar ik ben nu echt hier. Mijn man had er last van, mijn man is eraan overleden en in mijn praktijk heb ik zoveel elektro sensitieve patiënten gehad, zoveel hulpverzoeken ontvangen, waarbij ik niet echt kon helpen omdat de politici niet meewerkten, en daarom ben ik nu eerst hier.

Vluchteling in eigen land. Als symbool zie je de kolibrie in het gele hart, en dat is het wereldwijde teken voor ons mensen met EHS, zoals we het kortweg noemen. Ja, ik heb geen idee wie er eigenlijk wel weet wat een kolibrie is, wat voor geweldige dieren dat zijn. Als je je verdiept in de kolibrie, kom je erachter dat kolibries de enige dieren zijn die bij een bosbrand niet vluchten. Alle dieren zijn weg, alle mensen zijn weg en de kolibrie doet nog iets bijzonders: hij vliegt naar de dichtstbijzijnde rivier en haalt druppel voor druppel water om de bosbrand te blussen. En terwijl ik hier zo zit, kwam ik op het idee. Wauw, we zijn er al, ik weet niet hoeveel kolibries we zijn die, druppel voor druppel, deze kwestie proberen aan te pakken, het gevaar van mobiele telefonie, schadelijke vaccinaties en wat al niet meer, en ik nodig ook de online luisteraars uit om kolibries te zijn.

Het geheel gekruid met hart. En hart en verstand horen bij elkaar, en ik denk dat als we iets doen, we dat altijd alleen maar met hart zouden moeten aanpakken. En natuurlijk altijd met gezond verstand: we nemen verstandige beslissingen, en het is mij volkomen duidelijk dat we mobiele telefonie niet kunnen afschaffen, maar er zijn mogelijke oplossingen en daarom kunnen we samenwerken. Dat is mogelijk.

Korte achtergrond: Ik vind de kleur geel boeiend. Vroeger, en dat weten velen van ons ouderen nog wel, waren er nog kolenmijnen en daar nam men kanaries, gele kanaries, mee naar beneden in een kooitje. En als ze geen lucht meer kregen, werd het gevaarlijk en moesten de mijnwerkers de mijn verlaten. En ik denk dat velen van ons die elektrosensitief zijn, dat leg ik straks ook nog uit, een beetje zoals die kanaries zijn, en misschien een kleine waarschuwing vormen voor wat er ook met andere mensen kan gebeuren, niet moet gebeuren, dat is belangrijk! Veel van ons, de getroffen, zoeken hun toevlucht in de kelder omdat ze in hun gewone woningen niet meer kunnen slapen. Om te slapen, om te werken. En kelders zijn soms griezelig, niet mooi. Ze vluchten uit hun huizen het bos in. Ik heb zelf, ik weet niet precies, twee of drie jaar in een rode hut van twee bij twee meter in het bos bij -20 °C geslapen, omdat ik de elektriciteit niet meer kon verdragen. Ik kon draadloze frequenties niet verdragen, maar het is me weer gelukt: ik heb het net gered. Velen verhuizen op zoek naar een nieuwe plek: waar kunnen we nog heen? Zo zag het er tot 2021 ook uit in mijn praktijk, en velen van ons zijn hun baan kwijtgeraakt, terwijl we zoveel hadden kunnen doen. Wij zijn leraren, wij zijn artsen, wij zijn opvoeders,

wij zijn verpleegkundigen, wij zijn bouwvakkers, wij kunnen zoveel, wij zouden een meerwaarde kunnen zijn. En sommige mensen zien geen andere uitweg dan zelfmoord te plegen. En zo ging het ook met mijn man: nadat de straling was verhoogd, stond hij in de keuken te koken en zei ik tegen hem: "Ga alsjeblieft naar de kelder, de straling is verhoogd." En hij zei: "Weet je, ik wil niet meer." Dat was het begin, zo in de film.

En ook wat Klaus Buchner zojuist vertelde: het is ondraaglijke pijn en het is gewoon een gevangenis waar je niet uitkomt. Toen ik voor het eerst met elektrosensitiviteit te maken kreeg, ik geloof dat het in 2013 was, dacht ik: "Ja, is dit nu verbeelding? Hebben die mensen echt iets? Je ziet het niet, je voelt het niet? Of is het echt zo?" Het Federaal Bureau voor Stralingsbescherming zegt dat het tussen de oren zit. En de mensen zeiden: Nee, inderdaad, dat probleem hebben we. En die vraag gaan we nu onderzoeken.

Precies, de gele stoel. Velen van ons konden er niet meer uitkomen en de gele stoel staat symbool voor alle mensen wereldwijd die hier graag zouden willen zijn, maar dat niet kunnen. Ik ben een mens, ik kom uit de wetenschap, en als ik iets hoor, wil ik altijd weten: klopt dat, of klopt het niet? En ik doe altijd zelf onderzoek, want dan kan ik erover meepraten. Dus, wat heb ik gedaan? Ik heb een lange termijn meetapparaat voor radiofrequenties aangeschaft. Ik ging in onze praktijk zitten, die was afgeschermd. Ik heb een collega gevraagd om een dopplersonderzoek van het hoofd uit te voeren en heb hem gezegd: "Controleer alsjeblieft de rechter middelste hersenslagader en de linker middelste hersenslagader, en kijk eens of we iets zien als de praktijkdeur opengaat en het signaal binnenkomt." Ja, hij heeft iets gezien, en je ziet hier onderaan namelijk die langgerekte pieken. Deze pieken betekenen dat telkens wanneer de deur van de praktijk openging (vier keer), de bloedstroom door mijn rechter, middelste hersenslagader afnam tot hij helemaal wegviel, en alleen de rechter, niet de linker. Ik had daar nooit invloed op kunnen uitoefenen. Zodra de stralingsbelasting weg was, zie je hier weer mooie, normale doorbloedingswaarden in beide hersenslagaders, wat betekent: vaatvernauwing onder invloed van draadloze frequenties. Bij mij rechts, bij die ander links, bij andere mensen misschien overal.

Volgend onderzoek: ik ben hier door het bos gelopen en heb mijn hartslag gemeten. Bij mij, bij meer dan 1.000 mensen, bij lama's en alpaca's, heb ik de mensen niet alleen een ECG aangesloten, maar tegelijkertijd ook een dosimeter*2 om hun arm bevestigd, waarmee een langdurige parallelle registratie werd uitgevoerd. Dat betekent dat ik de hartslag kon meten aan de hand van de stralingsbelasting. En nu wordt het spannend. We zien hier deze pieken op de grafieken en die komen overeen met de stralingspieken. Dat is heel goed te zien. Op één uitzondering na: hier gaat mijn hartslag omhoog, niet omdat er straling was, maar omdat er in het bos een heuvel ligt die voor mij niet zo'n inspanning was als de stralingsbelasting. Hetzelfde geldt voor lama's en alpaca's, en die kunnen een zendmast niet van een boom onderscheiden.

Toen is mijn voorganger, Klaus, zo vriendelijk geweest om over de bloedonderzoeken te vertellen. En zo werd het mij uitgelegd: we nemen bloed af, stellen mensen bloot aan straling, nemen weer bloed af, en het bloed verandert. Toen kwam de industrie en zei: "Ach, die mensen, die bloedstolling ontstaat door de tweede bloedafname." En toen dacht ik: Weet je wat, dat gaan we anders doen. Ik

neem bloed af, pak twee reageerbuisjes en twee afdekplaatjes. Het ene buisje zet ik op "straling uit", het tweede niet, en dat doe ik tegelijkertijd. En dan kijk ik onder de donkerveldmicroscopie wat er gebeurt. En dat gaan we eens bekijken.

We zien hier het niet-bestraalde bloed, we zien een wit bloedlichaampje, dat is dat kleine witte wezentje daarboven, dat op zoek is naar bacteriën en schadelijke stoffen en zo op reis gaat om de mens te beschermen tegen of te bestrijden tegen schadelijke organismen. Zo, nu gaan we meteen verder en zo meteen zien we hetzelfde bloed van dezelfde proefpersoon, dat op hetzelfde moment is afgenomen, daar is het. En hier zien we het verschil. De rode bloedcellen zijn samengeklonterd. We zien ons kleine witte bloedlichaampje nog steeds verstopt in het midden, tussen de rest, maar het doet helemaal niets, of bijna niets meer. Wat dit betekent: onder invloed van mobiele straling wordt het immuunsysteem ook verzwakt doordat de witte bloedcellen niet meer zo beweeglijk zijn. Is dat logisch?

Goed, laten we verder gaan. Toen kwam er een patiënte, een kunstdocente, die zei: "Weet u, ik zal een mooie foto voor u maken." En dat laat ik hier zien, met dank aan deze dame, mocht ze meekijken. In het bovenste deel van de afbeelding zien we een benzinepomp, wat in deze tijd misschien niet zo passend is, en we zien de gezonde straling, de gezonde bloedcellen. De tankkraan wordt goed doorbloed en het hart is blij met een goede toevoer van zuurstof via de benzine. In het onderste gedeelte zien we de kunstmatige straling. Het bloed is gestold, stroomt vanzelfsprekend langzamer, de bloedvaten zijn vernauwd en verkrampd, zoals Klaus dat heel treffend heeft verwoord onder invloed van de instroom van calcium. Jullie herinneren je vast nog wel dat calcium in de cel... een signaal afgeeft aan de cel: "spieren, alsjeblieft, span je aan." De bloedvaten zijn omgeven door spieren en verkrampen. De bloedtoevoer naar het hart, de hersenen en de nieren is bij mobiele telefonie aanzienlijk lager en mensen krijgen minder zuurstof binnen.

En dat is precies het verhaal van mijn man, dat ik hier nog even kort wil vertellen, omdat ik het belangrijk vind. Mijn man zei op die dag: "Ik kan er niet meer tegen!", kreeg een beroerte en epileptische aanvallen. Ik heb hem tegen zijn wil naar het ziekenhuis gebracht, met isolatiedekens en beschermingsmateriaal, dat daar meteen werd weggegooid. Hij is in het ziekenhuis volledig in coma geraakt. Er was een CT-scan gemaakt, de hersenen zagen eruit als die van Salford, die Klaus zojuist had laten zien, de hersenen van een rat. De hersenen zaten vol gaten en het ergste was: mijn man kon niet meer beademd worden. Waarom? Het middenrif is een spier die diep in- en uitademt. Het middenrif van mijn man zat vast. En hoe hoog de beademingsdruk via de zuurstofcanule ook was, je kon hem op zijn buik leggen, maar je kon hem niet meer beademen. Ja.

De nieren hebben het begeven. Waarom? De nieren worden doorbloed door kleine bloedvaten, die op hun beurt weer door spieren worden omgeven. Door de verkramping konden de nieren niet meer filteren. Hij had nierfalen. De longen kregen geen zuurstof meer, enzovoorts, enzovoorts. Kunstmatige voeding, alles. Zes weken lang heb ik gevochten: "Breng hem alsjeblieft naar een andere kamer." Ik ben bij de ethische commissie geweest. Na zes weken verhuisde hij van een plek met 4.000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ naar een kamer waar bijna niets was. Na drie uur kon men hem beademen. De volgende dag begon hij zelfstandig te ademen, en na een week zat hij in een rolstoel. We konden beginnen met logopedie, fysiotherapie en al het andere, en de nierwaarden verbeterden al snel. Ik kon hem niet mee naar huis nemen, ik had drie

kinderen (schoolgaand) en geen verzorger, omdat hij voortdurend moest worden afgezogen, dus woonde hij in een beademingswoongroep.

Zoals schriftelijk vastgelegd in het contract: afgeschermd kamer, geen draadloos netwerk. Na twee weken kwam nachtverpleegster Birgit: "Ik heb recht op mijn Wifi." – Ja! Ik heb 's nachts bij mijn man geslapen, moest 's ochtends om acht uur naar de praktijk en heb tegen zuster Birgit gezegd: "Tot 22:00 uur 's avonds, we doen de deur op slot, dat doe ik zelf wel. Maar dan valt de Wifi uit, u zuigt mijn man af, want ik moet morgen werken." Om twee uur 's nachts ging het alarm af, en mijn man ging het zoals daarvoor. Daar is hij nooit meer van bijgekomen.

Veertig jaar geleden werden mensen met een allergie uitgelachen. Allergenen waren niet zichtbaar, Nu weet men dat er allergenen bestaan, waaronder ook een pinda-allergie. En zelfs als ik ze niet heb, kan Klaus ze hier wel hebben. Tegenwoordig worden mensen met elektrohypersensitiviteit uitgelachen. Maar het feit dat ik dat probleem niet heb, betekent nog niet dat de ander het ook niet heeft. En de behandelingsmogelijkheden, dat kan ik u wel vertellen, zijn echt beperkt. Ik heb heel veel geëxperimenteerd, maar het belangrijkste is preventie voor blootstelling.

Mensen moeten eerst afstand van de draadloze frequenties nemen om weer op adem te komen, hun spieren moeten eerst ontspannen, en pas dan kunnen we ze voorzien van zuurstof, vitamines, mineralen en andere voedingsstoffen. Maar het belangrijkste, en ik ken niemand bij wie het anders is, is: weg uit die stralingsomgeving. En dan hebben we hier, net als ik hier, onze hulpmiddelen. Zonder die gaat het niet. Ik heb die "medicijnen voor noodgevallen" genoemd. Oké, dat betekent dus elektrohypersensitief, ik ga het eens anders omschrijven, we zouden zonder klachten in het openbaar vervoer kunnen reizen, we zouden aan evenementen kunnen deelnemen, we zouden dit en dat kunnen doen, als er maar een paar kleine voorwaarden zouden worden geschapen. En ik heb het eens uitgerekend.

Als we de Australische studie mogen geloven, is 17 % van de volwassenen elektrosensitief, dan komen we bij 500 patiënten in het ziekenhuis alleen al uit op een aantal van 85 getroffen, als we dat door drie delen, ja, we hebben driepersoonskamers, komen we uit op achtentwintig kamers. We zouden gemakkelijk twee afdelingen kunnen vullen met mensen die aan milieugeerelateerde aandoeningen lijden, met artsen die eraan lijden, met verpleegkundigen die eraan lijden, en dan hebben we ons zorgprobleem nog niet opgelost, maar we zouden het wel wat kunnen verlichten.

Hetzelfde geldt voor kleuterscholen en voor scholen. Ja, we zouden er economisch gezien veel beter voor staan, want de meesten van ons die elektrosensitief zijn, willen werken. We willen deel uitmaken van de samenleving. Er is besproken hoe de straling kan worden verminderd, en daarom vraag ik iedereen: Help mee om elektromagnetische overgevoeligheid onder de aandacht te brengen, zodat wij, en ik spreek namens ons allemaal, weer een plek in de samenleving krijgen en samen een gezonde toekomst tegemoet kunnen gaan, waarbij we steeds minder gele stoelen nodig hebben. Bedankt voor uw aandacht.

1: <https://www.mwgfd.org/2026/03/pressesymposium-5g6g-immer-weiter-so/>

2: Een dosimeter meet de blootstelling aan een bepaalde invloed, meestal een schadelijke stof of straling.

door hm.

Bronnen:

MWGFD perssymposium 2 mei 2026

<https://www.mwgfd.org/2026/03/pressesymposium-5g6g-immer-weiter-so/>

Dit zou u ook kunnen interesseren:

--- Bekijk ook de andere bijdragen van het MWGFD-perssymposium zoals die van Prof. Dr. Werner Bergholz, Dr. Claus Scheingraber, Dr. Monika Krout en de filmmaker Klaus Scheidsteger.

Compilatie van het MWGFD perssymposium: Radiostraling in het focus: verdrongen risico's van een alomtegenwoordige technologie – MWGFD - perssymposium informeert! (NL) <https://www.kla.tv/41690>

Prof. Dr. Werner Bergholz: fysische fundamenteën van 5G (MWGFD, 2 mei 2026) (DE)

<https://www.kla.tv/41391>

HET DIGITALE DILEMMA – een Film van Klaus Scheidsteger (NL)

<https://www.kla.tv/40236>

Kla.TV – Het andere nieuws ... vrij – onafhankelijk – ongecensureerd ...

- ➔ wat de media niet zouden moeten verzwijgen ...
- ➔ zelden gehoord van het volk, voor het volk ...
- ➔ nieuwsupdate elke 3 dagen vanaf 19:45 uur op www.kla.tv/nl

Het is de moeite waard om het bij te houden!

Gratis abonnement nieuwsbrief 2-wekelijks per E-Mail

verkrijgt u op: www.kla.tv/abo-nl

Kennisgeving:

Tegenstemmen worden helaas steeds weer gecensureerd en onderdrukt. Zolang wij niet volgens de belangen en ideologieën van de kartelmedia journalistiek bedrijven, moeten wij er elk moment op bedacht zijn, dat er voorwendselen zullen worden gezocht om Kla.TV te blokkeren of te benadelen.

Verbindt u daarom vandaag nog internetonafhankelijk met het netwerk!

Klikt u hier: www.kla.tv/vernetzung&lang=nl

Gebruiksrecht: [Standaard-Kla.TV-Licentie](#)

Kla.TV produceert alle uitzendingen op vrijwillige basis en zonder winstoogmerk. De verspreiding van onze producten door u is onze enige beloning! Meer info bij www.kla.tv/licence